

6. Nașterea lui Ioan Botezătorul

Luca 1, 57-66

57 Elisabetei i s-a împlinit vremea să nască; și a născut un fiu.

58 Vecinii și rudele ei au auzit că Domnul a arătat mare îndurare față de ea, și se bucurau împreună cu ea.

Autorul ne prezintă aici un tablou frumos din viața poporului Israel. Vedem cum vecinii și neamurile vin unul după altul: mai întâi vecinii, căci ei locuiesc mai aproape. Mama fericită este punctul central al scenei; unul după altul vine la ea și o felicită din pricina harului mare, de care a avut parte, și se bucură împreună cu ea. (Godet) Dar și Cuvântul lui Dumnezeu știe să prețuiască această bucurie (Psalmul 127, 4,5). În acea naștere fericită se include o plinătate de îndurare divină. Copiii sunt un dar al Domnului și rodul trupului este un dar (Psalmul 127), și să nu te bucuri de aceasta? Ferice de copilul care la venirea lui în lume este salutat cu o astfel de bucurie.

59 În ziua a opta, au venit să taie pruncul împrejur, și voiau să-i pună numele Zaharia, după numele tatălui său.

60 Dar mama lui a luat cuvântul și a zis: „Nu. Ci are să se cheme Ioan.“

Prin tăierea împrejur copilul era adăugat poporului legământului Vechiului Testament. Pentru cititorii dintre neamuri, Luca face remarcă, că această tăiere împrejur avea loc în a opta zi de la naștere. Odată cu tăierea împrejur se dădea și numele. De regulă, numele se dădea după numele tatălui sau a unuia din înaintași.

Aici însă această regulă este conștient nerespectată. Nu Zaharia, ci **Ioan** trebuia să se numească copilul. Ioan nu trebuia numai să continue familia lui Zaharia. Cu el trebuia să înceapă ceva cu totul nou. În Ioan trebuia să se descopere că el era un om trimis de Dumnezeu, care își datorează atât numele, cât și darurile și profesia nu casei părintești sau cercului de prieteni, ci **de la Dumnezeu**. Toți s-au mirat, că ambi părinți au rămas hotărâți pentru numele străin „Ioan“.

Cele două nume, Zaharia și Ioan, fac aluzie la starea inimii. Zaharia („Dumnezeu Își aduce aminte“) indică în Vechiul Testament spre timpul făgăduinței. Numele Ioan vestește: „Dumnezeu este îndurător“. Harul și Adevărul sunt prezente, chiar dacă numai sub forma zorilor zilei. Soarele răsare și luminează strălucitor și clar pentru toți toți aceia care „nu mai dorm și nu se mai odihnesc“. Cei doi părinți sunt ca aceia „care se scoală disdedimineată“, căci soarele harului a răsărit. Da, **Dumnezeu se gândește la faptul că El este îndurător**.

61 Ei i-au zis: „Nimeni din rubedeniile tale nu poartă numele acesta.“

62 Și au început să facă semne tatălui său, ca să știe cum ar vrea să-i pună numele.

63 Zaharia a cerut o tăbliță de scris, și a scris, zicând: „Numele lui este Ioan.“ Și toți s-au minunat.

64 În clipa aceea i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba, și el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu.

65 Pe toți vecinii i-a apucat frica, și în tot ținutul acela muntos al Iudeii se vorbea despre toate aceste lucruri.

66 Toți cei ce le auzeau, le păstrau în inima lor și ziceau: „Oare ce va fi pruncul acesta?“ Și mâna Domnului era într-adevăr cu el.

Expresia „a scris, zicând“ nu trebuie înțeleasă ca și cum la darea numelui i s-a redat vorbirea.¹

Ce a suferit și ce a îndurat Zaharia în timpul cât a fost mut nu poate nimeni să descrie! Inima lui putea să izbucnească, atunci când Elisabeta a văzut că devine mamă și prin aceasta el a primit

¹ Trebuie explicat în uzul de vorbire grecesc și ebraic. Nu trebuie tradus: „**El a scris** și a zis“, ci „El a scris cuvintele“, căci cuvântul grecesc „legon=spunând“, nu este folosit numai pentru cuvintele spuse, ci și pentru cuvintele scrise. Minunea încheierii stării de muțenie este amintită abia în versetul 64.

deplina confirmare a ceea ce i s-a spus. El ar fi vrut să vestească în toate direcțiile ce i-a făcut Domnul. Dar el nu putea vorbi, nici măcar față de Elisabeta nu putea să-și verse inima! A încercat deseori cu tăblița, dar aceasta era un ajutor slab! În această stare de nevoie inima lui aproape că voia să-i sară din piept, fiind nevoit să închidă în sine însuși tot ceea ce îl preocupa! El este binecuvântat și este totuși pedepsit, și anume cu ceea ce a fost binecuvântat. Marea lui bucurie îi devine un chin, și fiul lui, care a adus bucurie, devine vestitorul pocăinței, chiar înainte de a se fi născut. Așa au trecut cele nouă luni. Cu nostalgie a așteptat ziua nașterii. Acum s-a născut copilul – dar banda care îi lega limba nu s-a desfăcut. Cu câtă bucurie ar fi cântat Dumnezeului lui o cântare de laudă! Dar nu poate! Aceasta a fost ultima încercare a credinței lui Zaharia. Nu a zis îngerul: el va fi mut până în ziua când se vor întâmpla toate acestea? **C e s t e a ?** Care, anume? Nu înseamnă: până la ziua nașterii copilului? Și totuși limba nu se dezleagă!

Ziua nașterii a trecut, dar Zaharia este și rămâne mut. Vine ziua tăierii împrejur, care începe abia a opta zi de la naștere. Dar Zaharia nu poate să se implice în discuțiile vesele. Ce luptă trebuie să se fi dus înlăuntrul lui! Dar cu toate acestea, credința lui se ține neclintită de făgăduință și hotărârea cu care el scrie „numele lui este Ioan“ este ultima pecete a încrederii lui. Acum este clar, că dintr-un Zaharia necredincios a devenit un Zaharia credincios. „În clipa aceea i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba și el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu.“ Zaharia a trecut cu succes ultima probă a credinței lui! Acum se dezleagă banda de pe limbă și de pe inimă! Mirarea celor prezenți se transformă în frică, pe care o cunoaștem din versetele 12 și 29 și mai târziu din Luca 2, 9. Brațul puternic al lui Dumnezeu (maestrea harului Său, sfințenia apropierei Lui) cuprinde pe oameni (Geneza 3, 10; Exodul 33, 20).

Ne putem imagina că părinții, care au tăcut atâta timp, vor descoperi acum oaspeților toate tainele lor. Ne putem da seama cum minunea că cel mut putea acum vorbi, lăudând și slăvind pe Dumnezeu, a produs o impresie deosebită asupra oaspeților. Replica împotriva numelui lui Ioan a amuțit dintr-o lovitură. Da, însemnătatea numelui lui va fi adânc simțită în inima celor prezenți. Este ca și cum ei auzeau trecerea pașilor Celui care venea.

Cu multă îndurare a schimbat Dumnezeu pedeapsa dată lui Zaharia pentru necredința sa. Ea a servit la descoperirea mâinii Domnului și la facerea cunoscut a harului lui Dumnezeu față de toate popoarele. Ce s-a petrecut în casa acestei familii de preoți a condus în popor la o așteptare mai înflăcărată a lui Mesia.

66a Toți cei ce le auzeau, le păstrau în inima lor.

Vestea i-a cuprins. Nu se mai puteau lipsi de ea, se gândeau mereu la ea în inimile lor. Au fost oameni la a căror naștere s-au produs lucruri asemănătoare, așa cum a fost Moise, Samson (Judecători 13), Samuel. Speranțe de mult adormite au reînviat în inimi. Și bucuria a rămas, căci mâna Domnului era cu copilașul, și el a crescut și s-a întărit în Duhul (versetul 80), și anume în Duhul Sfânt care l-a umplut deja din pântecul mamei și era puterea duhului lui. Îl vedem un nazireu, la exterior și la interior.

Vestea mergea înaintea vestitorului, vestind că Dumnezeu avea în vedere lucruri mari cu el. Lui i s-a pregătit drumul spre inimile poporului, ca astfel el să pregătească drumul Domnului. Așa stă el aici, Ioan, trimis de Dumnezeu, un om care niciodată nu a făcut vre-o minune, dar care este introdus în lume printr-o minune și a umblat ca o minune înaintea ochilor poporului.

7. Cântarea de laudă a lui Zaharia

Luca 1, 67-79

67 Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, a prorocit, și a zis:

68 „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.

69 Și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David,

70 cum vestise prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime;
71 mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc!
72 Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri, și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt,
73 potrivit jurământului prin care se jurase părintelui nostru Avraam,
74 că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică,
75 trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.
76 Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui,
77 și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui;
78 datorită marelui îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime,
79 ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!“

68a „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel“ – Zaharia caracterizează pe Dumnezeul lui Israel ca fiind realmente viu, veșnic și adevăratul Dumnezeu al lui Israel. Acest Jehova-Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. Expresia „a cercetat“ înseamnă o intervenție divină și venirea după un timp de aparentă lipsă de preocupare.

68b „pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.“ Nașterea lui Ioan Botezătorul este primul fapt evident cu privire la mântuirea care se împlinea. După prorociile cunoscute nouă din Vechiul Testament, Zaharia vede deja de la începutul istoriei toate gata și împlinite. Credința sa „a văzut“ deja în copilărie începutul mântuirii desăvârșite. „El a răscumpărat pe poporul Său“. De data aceasta este o salvare deplină, o eliberare, o răscumpărare din orice robie (căci din aceasta decurge cuvântul), o eliberare și descătușare deplină, o rupere a tuturor lanțurilor, o ușurare de orice povară.

69 „Ne-a ridicat un corn de mântuire în casa robului Său David.“ – Tabloul cornului se întâlnește des în Vechiul Testament pentru descrierea puterii care se prăbușește. Tabloul nu este preluat de la coarnele altarului, pe care căutau să le prindă cei ce căutau mântuirea, ci de la coarnele taurilor, în care era cuprînă puterea acestor animale. Expresia „în casa lui David“ înlătură orice îndoială cu privire la fecioara Maria ca descendență din David. Cornul mântuirii este puternic, ca să doboare și să zdrobească pe vechiul șarpe și toată sămânța lui.

70 „cum vestise prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime;“ – Din aceasta rezultă clar că mărirea planului de har și de mântuire al lui Dumnezeu, mântuirea, a fost vestită prin vechile, permanent confirmate făgăduințe. Unui preot ca Zaharia, care de copil a învățat din Vechiul Testament, aceste prorocii îi erau bine-cunoscute. Adjectivul **sfinți** caracterizează pe proroci ca fiind oamenii rânduiți de Dumnezeu să prezinte descoperirile Sale.

Versetele 71 și 72 dezvoltă noțiunea de **corn al mântuirii** din versetul 69. Cornul mântuirii înseamnă **mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc**. Pentru urechile noastre sună straniu, că Zaharia vorbește despre „dușmani“, în loc să vorbească de „păcătoși“. Dar privirea lui se îndreaptă spre întreg și spre final. Privirea preotului vede mântuirea poporului, căruia el însuși aparține. Zaharia vede în Domnul un Împărat, un Împărat-David, a cărui lucrare (ca și la David) va fi să elibereze pe Israel din mâna tuturor dușmanilor lui. Ce a făcut David altceva, decât că a condus războaiele lui Dumnezeu? Aceasta va face și acest Împărat, cu deosebirea că mâinile lui nu se vor păta de sânge și de aceea va putea să construiască Templul lui Dumnezeu (1 Cronici 22, 8). Cuvintele lui Zaharia au în totalitate un conținut vechi-testamental și arată simplu și clar nădejdea celor luminați din Israel, așa cum ea se întâlnea de exemplu în inima ucenicilor după învierea lui Hristos (Faptele Apostolilor 1, 6).

72 73 „Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri, și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam.“ –

Dumnezeu Își aduce aminte de legământul Său. Încă nu Îi pare rău, că a ales acest popor, acest popor încăpățânat, care nu obosea în a-L întărâta la mânie și a cărui istorie este o mulțime de decăderi odioase, și de aceea a fost însoțită de judecăți îngrozitoare; pe acest popor, căruia i-a făcut atâtea descoperiri, pentru care a făcut atâtea minuni, atunci când l-a ajutat în nevoile lui mari; pe acest popor, care a omorât și a ucis cu pietre pe prorocii Lui, care i-au fost trimiși! Și cu toate acestea Domnul Se gândește la legământul Lui! Da, ei au prins pe Fiul Său și L-au crucificat, și cu toate acestea El se gândește la legământul Său cu acest popor, căci Lui nu Îi pare rău de darurile și de chemarea făcută (Romani 11, 29).

Și ca noi să avem o mare mângâiere, El S-a coborât așa de mult, că a făcut un jurământ. Și pentru că nu avea ceva mai mare, pe care putea să Se jure, a jurat pe Sine Însuși (Ezechel 33, 11): „Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu!“ El nu vrea să fie Dumnezeu, nu vrea să fie Jehova, Cel viu, dacă nu-Și ține legământul. Poate Domnul să se coboare mai mult, poate El face mai mult, ca să liniștească o inimă necredincioasă?

Gândește-te la jurământul lui Dumnezeu, de care sunt legate unele făgăduințe mângâietoare, gândește-te la ultimul jurământ, pe care îl spune Domnul Isus (Matei 26, 63,64) și nu acuza pe Dumnezeu de jurăminte false! Cât de bine a cunoscut El sărmana noastră inimă necredincioasă cuprinsă de îndoială! Cu câtă credincioșie și cât de mult a purtat El de grijă prin **Cuvântul** Său, prin **legământul** Său și acum prin **jurământul** Său, ca toate îndoielile și toate obiecțiile să fie făcute de rușine! Să ne rușinăm de starea de păcătoșenie a inimii noastre neîncrezătoare, care a făcut ca Dumnezeu să trebuiască să jure! Și tocmai în această situație ar fi ceva nemaiauzit, dacă noi nu vrem să credem pe Dumnezeu care Se jură!

74, 75 „că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.“ – Marea țintă, rodul minunat al mântuirii este „slujirea lui Dumnezeu în sfințenie și neprihănire.“ – Cât de mult s-a bucurat inima preotului Zaharia în fața acestei priveliști. Cum apăsau păcatele sale ca o povară grea pe inima lui, când intra în Templu ca să slujească Domnului. Cât de întristat era el, când vedea că poporul se apropia numai cu gura de Domnul și Îl cinstea numai cu buzele, dar inima lui era departe de El. Acum dorința preotului urma să fie împlinită: „Slujirea lui Dumnezeu în sfințenie și neprihănire“ va aduce mântuirea mai aproape. În această slujire a lui Dumnezeu tot poporul Israel, va sluji ca un popor de preoți (Exodul 19, 6). Trebuie spus accentuat: este vorba de **rodul** mântuirii și nu de felul cum s-a împlinit această mântuire. Este **rodul** mulțumirii pentru mântuire, poporul mântuit **slujește** acum Domnului din toată inima. Dar și această slujire curată a lui Dumnezeu, această sfințenie și neprihănire, acest rod al mulțumirii este lucrarea lui Dumnezeu, darul lui Dumnezeu până la ținta finală.

După ce Zaharia a lăudat marea mântuire a poporului său, i se îndreaptă privirea spre copilașul Ioan. „Și tu, pruncule“ (Zaharia nu spune: „tu, fiul meu“, ci „tu, pruncule“; în felul acesta tatăl se retrage foarte mult din fața lucrării pe care o vede împlinindu-se prin Ioan al său.) „Și tu, pruncule, vei ocupa un rol important în mântuirea care a apărut, vei fi numit **proroc al Celui Preaînalt**.“ Copilul va fi numit **proroc** al Celui Preaînalt și nu fiul Celui Preaînalt (versetul 32). Să reținem aceasta! Prin cuvântul „proroc al Celui Preaînalt“ se redă conținutul versetelor 16 și 17.

Pentru un adevărat israelit, un proroc era ceva foarte deosebit. Prorocii erau cele mai remarcabile personalități în istoria lui Israel. În ei Israel (luptătorul lui Dumnezeu) părea să fi ajuns la adevărata lui profesie. Prorocii erau o mărturie vie a faptului că Dumnezeu era cu poporul Său. Și acum, cât timp a trecut fără să fie vre-un proroc! Patru sute de ani au trecut de la Maleahi. Chiar dacă de atunci, după exilul babilonian, în toate Sabatele erau citați „prorocii“ în sinagogi (Faptele Apostolilor 13, 27), aceasta nu putea înlocui prezența vie a personalității prorocilor.

76b „Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui.“ – Pentru a înțelege bine aceste cuvinte importante ale lui Zaharia, trebuie să comparăm ceea ce spune el aici despre lucrarea lui Ioan, cu ce a spus el în versetul 71 despre lucrarea lui Mesia. Mesia Însuși va aduce **mântuirea**-sotera, Ioan însă va da **cunoștința** despre mântuire = gnosis sotera.²

78a „datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru“ – Expresia „mare îndurare“ vine din greacă „splachna eleous“ și înseamnă „intestinele îndurării“. În concepția Vechiului Testament acestea sunt locul celor mai adânci sentimente, în mod deosebit al compasiunii și dragostei. – Mântuirea se bazează pe îndurarea lui Dumnezeu, așa cum rezultă din cuvintele lui Isus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea ...“ sau „Fiindcă atât de mult a mers Dumnezeu cu dragostea Sa față de lume, încât a dat pe singurul Său Fiu“ (Ioan 3, 16).

Ce victorie a îndurării asupra neprihănirii! Inima lui Dumnezeu se prezintă descoperită și liberă. Cercetează inima Dumnezeului tău, cerceteaz-o cu privire la toate pornirile și sentimentele ei cele mai adânci, nu vei găsi nimic dușmănos în vre-un colțisor al ei, nici-o sentință de condamnare pentru aceia care vreau să primească mântuirea.

78b „în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime,“ – O constelație din înălțime ne-a vizitat, asta înseamnă: „o Ființă care vine de sus la noi jos.“ Prin aceasta se exprimă, că această Ființă apărută pe pământ are origine divină, veșnică. Zaharia a știut de la Maria despre taina minunată a întrupării lui Isus.

Dumnezeu, care trăia din veșnicie în părtășia Fiului Său, a Preaiubitului Său, într-o fericire netulburată, dă pentru noi pe Preaiubitul Său, pe Cel mai bun al Său. El vrea mai bine să se lipsească pentru un timp de părtășia Sa nemijlocită și plină de fericire, El vrea – vorbind omenește – mai bine să fie lipsit pentru un timp, să rămână singur, decât să ne lașe pe noi să mergem în pierzarea veșnică: ce jertfă din partea Tatălui! **Ce îndurare mare** din partea Dumnezeului nostru! Cine este demn și apt să privească în adâncimea dumnezeirii, și anume în adâncul îndurării ei!

79 „ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!“ – Expresiile din aceste versete sunt preluate din Isaia 9, 1 și Isaia 60, 2. Întunericul este tabloul îndepărtării de Dumnezeu și legat de aceasta starea de suferință și de neștiință. Umbra morții este expresia celui mai adânc întuneric. Așa de deplorabilă apare preotului Zaharia starea în care se afla lumea iudaică și păgână la venirea Mântuitorului. Expresia „zac“ se referă la starea de epuizare și deznădejde în care a ajuns omenirea. – Nu este suficient numai să înțelegem sensul expresiei „calea păcii“ din „calea care duce la pace și mântuire“, ci și pe care „umblăm“ în pace, adică în siguranță.

„Răsăritul din înălțime“ este mântuirea adusă de Mesia. Această mântuire se aseamănă cu răsăritul soarelui. În timp ce soarele pământesc este un soare care se ridică în zorii dimineții, „răsăritul din înălțime“ este Soarele strălucitor care se coboară din înălțime și intră în lume. Numai „din înălțime“ poate veni lumina în întunericul nopții. „Cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți“, spune Botezătorul (Ioan 3, 31). Este o „vizită“ care vine de la Tatăl luminii, „în care nu este nici-o schimbare sau umbră de mutare“ (Iacov 1, 17). **Șederea** în indolență și în întuneric încetează. Învățăm să mergem, și anume, mergem pe un drum nou, un drum al păcii. Învățăm să mergem pe un drum cu Dumnezeu.

² Godet spune: „**Noțiunea de mântuire** a fost **falsificată în Israel**. Un patriotism mândru, înfrumusețat religios, a pus stăpânire pe popor și pe conducătorii lui. Idealul unei eliberări exterioare a înlocuit speranța eliberării spirituale. De aceea, înainte ca Mesia să poată executa lucrarea Sa, a trebuit ca o altă personalitate autorizată de Dumnezeu să lucreze în popor la **corectarea** acestei noțiuni false de mântuire și să-l aducă la conștiința că temelia mântuirii mesianice era o chestiune pur **spirituală** și consta în iertarea păcatelor. Dacă Hristos ar fi oferit poporului, fără această pregătire, mântuirea Sa spirituală, atât de diferită de eliberarea politică, atunci poporul s-ar fi îndepărtat de El reproșându-I că **Își imaginează o teorie a mântuirii** corespunzătoare cu neputința Lui. Misiunea lui Ioan era să facă pe popor să înțeleagă mântuirea care consta în iertarea păcatelor. Aceste cuvinte aruncă lumină asupra necesității trimiterii unui antemergător.“

Așa cum înainte de cântarea de laudă a lui Zaharia a fost făcută o remarcă, care a încheiat relatarea despre nașterea Botezătorului (versetul 66), tot așa acum urmează o remarcă spirituală, care are scopul de a arăta trecerea de la copilărie la lucrarea pe care o va face Botezătorul.

8. Ioan crește

Luca 1, 80

80 Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.

Cuvântul „loc pustiu“ nu înseamnă pustia propriu-zisă, ci un loc lipsit de oameni, în care se găseau numai păduri, pășuni, stepe și colibe singuratice de păstori. Este vorba de „pustia lui Iuda“, acele ținuturi singuratice de pe malul de vest al Mării Moarte. În locuri pustii, în liniște, s-a retras Ioan dinaintea ochilor poporului care devenise tot mai atent cu privire la el.

Important este să vedem că Ioan nu a căutat să-și facă pregătirea la cărturari, la farisei și nici la marii învățați. O astfel de pregătire nu este de disprețuit; dar să reținem că ea nu este cea mai importantă.

Pavel, cel învățat, a petrecut trei ani în Arabia în liniște. La Ioan învățăm să cunoaștem binecuvântarea **singurătății**. Cu cât ochii lumii sunt mai mult ațintiți asupra noastră, cu atât mai mult avem nevoie de liniște. Din cămăruță se poate ieși cu curaj pe scena publică. Preocuparea în singurătate și în rugăciune cu Cuvântul lui Dumnezeu ne înarmează și ne dă putere pentru luptă. Acolo Duhul Sfânt este Învățătorul, mai bun chiar decât ar putea un om să fie. Ce se va învăța acolo nu va putea nici-un diavol să deruteze. Acolo se primește acea statornicie a lui Ilie, care nu ține seama de prestigiul persoanei.

Ioan s-a obișnuit cu ce oferea pustia la exterior, cu stilul de viață aspră și cu simplitatea, prin care el – un nazireu (versetul 15) din cap până la picioare – întregului popor din timpul său, și nouă astăzi, voia să adeverească simbolic ce exprima mesajul său prin cuvinte: „dezbrăcați-vă și îmbrăcați-vă cu Hristos“ – Câtă binecuvântare a venit din pustie! Chiar și Isus Însuși, odinioară Moise, Ilie și Pavel, au fost în locuri liniștite înainte de a apărea în public.